

BUDA-PESTA

15 Iunie st. v.
27 Iunie st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.

Redactiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 44.

ANULUI XIV.
1878.

Pretului pe unu anu 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de
anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Romani'a 2 galbeni.

Consideratiuni ortografice.

(Urmare.)

Scopulu sciintificu alu ortografiei nu pôte fi d'a subordiná structur'a organica a limbei la capritiele cele frivole ale diferitelor idiome si moduri de pronunciare; ci din contra — reducundu pe aceste tóte la adeverat'a lor valóre, amesuratu insustrilor firesci ale limbei, — tiént'a ortografiei sè fia, d'a stabili atari norme pentru scriere, cari — conservându integritatea caracteristica a cuvântului — sè lase locu de mişcare libera pentru pronunciarea cea mai corecta a lui; — d. e. crescú — cresci — cresce, etc.

Acésta scriere concede pronunciarea si cea corecta a Banatianului: cresce, si cea mai puçinu corecta a Sibianului: creşte, — fara d'a alterá derivatiunea etimologica a cuvântului si form'a cea naturala a gramaticii.

Întrebâmu — asiá dara — pe fonetisti: cu ce ratiune sciintifica scriú ei: cresc — creşti — creşte? — cu ce dreptu jefuescu ei o parte a românilor de o pronunciare mai pretiósá de câtu a lor?

Ardeleanulu — când scrie asiá, dupa cum si pronuncia: féta, mésa, tóta, frumoása etc. nu impedece pe celu din Bucuresci sè pronuncie: fata, masa, toata, frumoasa; pe când fonetistulu când scrie „fată“ — (si totusi plu-

ralulu fete?) impedece si pronunciarea si scrierea mai corecta. Sè fia óre ast'a ratiune sciintifica?

Si coconasii de la Bucuresci, carora limb'a cea subtire — eredita de la ciocii greci — li s'a mai ascutitu si prin guvernantele franceze — cu ce resonu vor sè silésca pe toti români de a esterminá sonulu „ci“ din terminatiunea *tiune*, când — în contra analogiei din cuvintele: rugatiune, întieptiune, plecatiune, închinatiune etc. — scriú: constitútiune si constitútie, dispoziútiune si dispoziútie, naútiune si naútie etc. etc.? (dupa cum i mai place Excelentiei sale Dlui Ministru.)

De unde au luatú ei *ratiunea* (sè nu-i dicemu: raúia) *sciintifica* când scriú: Cluj, Blaj, Dej etc. dupa ce se scie, cà ele se deriva din cuvintele latine: Clusium, Blasius, Desiderius etc., si români nici nu le pronuncia cu „j“, dar cu s muiatu: Clusiu, Blasiu, Desiu etc.?

Apoi ce consecintia sciintifica potú sè aiba fonetistii cu lapedarea lui „i“ in sufixele: *antia*, *entia*, *intia*, *tin*, etc. când scriú: şedinţá, credinţá, preţ, etc. — pe când pe de alta parte si ei scriú: parenţi, întiepti, aştepti, fara sè lapede pe „i“?

Mai departe, — déca fonetistii cauta pen-

tru fîa-care sonu liter'a correspundiatórie, si de aceea punu la „d“, „s“, „t“ câte o coditia, pentru ce nu sînt consecinti d'a urmá aseme-nea si la „c“, si „g“ când se immóia înainte de „e“ si „i“? — si pentru ce le impedeca cu „h“ când nu se immóia? — Déca „c“ si „g“ au tonulu lor nestramutaveru, de ce nu scriu : *incipuí* în locu de *inchipuí* si *gimpe* în locu de *ghimpe*? Ori déca se immóia, de ce nu le cinstescu si pe ele cu ordulu celu stralucitu alu códei dobitocesca, d. e. : fac — faci, ori fac, fug — fugi, ori fug — etc. etc.

Éta asiá dara din aceste pucne exemple vedemu, cà fonetistii prin modulu lor de scriere nu numai cà nu-si potu ajunge scopulu d'a scrie cum pronuncia, si d'a aflá pentru fîa-care sonu si jargonu liter'a corespundiatórie, — dara ei totu de odata cadu si in cele mai mari inconsecintie, — stricându si corumpéndu formele de derivatiune ale cuvintelor, întune-cându si complicându regulele cele sistematice si simple ale gramaticeii, — alunecându asiá pe unu terenu cu totulu strainu de natur'a limbelor romanice.

În tóte aceste gresieli si scaderi cadu fonetistii numai si numai din caus'a, cà nu au petruncu cu deseversire în natur'a cea eminentu euphonica a limbei române, dupa care nu inriurinti'a cea straina, nu cârpiturile fonetice, ci aflarea regulelor symphonice innascute limbei nóstre e bas'a, pe care trebue sè se stabiliseze ortografîa româna cu litere latine.

Mai nainte de a ne esplicá mai lamuritu în privinti'a ast'a, sè vedemu si celelalte ratiuni, la cari se provóca fonetistii, spre justificarea sistemei lor.

(Va urmá.)

Cânt-o pasere în sboru . . .

Cânt-o pasere în sboru,
Cânt'unu cântecu plinu de doru,
Asiá dulce 'ncetisioru,
De-lu audu chiar numai eu,
Si-lu audu, cà-i dorulu meu :

Nasdravanca paserea,
Tu, ce scii durerea mea,
O, mai tare nu cântá !
Sè n'auda codrulu verde !
Paserica, de mi-i crede,

Frundiele aru vestejí,
Érb'a s'ar ingalbení,
Prima-véra n'ar mai fi,
Càci e dorulu bóla grea —
Ori si ce móre de ea.

Matilda Cugler Poni.

Ceru-i tristu . . .

Ceru-i tristu si far' de sóre,
Tómn'a merge spre sfêrsítu,
Ori-ce frundia, ori-ce flóre
A cadíutu, s'a vestejitu . . .

De pe íerb'a cea galbia
Se ridica 'ncetinelu,
Tristu si fara de soçia,
Unu sermanu de fluturelu.

Pré târdíu venisi nebune!
Nu scii tu, cà totu s'a stinsu ?
S'a sfêrsítu dílele bune,
Umbr'a mortii s'a intinsu.

Mori si tu, asiá e sórtea !
Flori si fluturi împreuna
Le aduna tóte mórtea
În etern'a ei cununa.

(Globulu.)

Matilda Cugler Poni.

Merulu fatalu.

— Novela istorica. —

(Urmare.)

— Momentulu doritu a sositu ! Acum tu, iubitu meu Teodosiu, ai consórtá lînga tine, care va sè-ti împarta grigile, si care si pe mine me va suplini, stându lînga tine ângeru pazitoru. „Iubescè-ti consórt'a, cum iubeşce Christosu biseric'a“, dupa cum dice marele apostolu, si ve nisuiti a guverná cu dreptate si bine, cá sè ve faceti demni de numele strabunilor nóstri. Eu titlulu de „Augusta“ nu l'am tinutu pâna acum pentru desiértatiune, ci pentru binele vostru si îl voiu tîne si de aci încolo, si ori când veţi avé trebuintia de svatulu meu, me veti aflá gata. Éra tu, iubita Eudoxia ! care prin acestu actu, primesci si o sarcina stralucita, pe care speru cà o vei purtá cu demnitate, asculta vocea mea de sora, íti voiu atinge dóue puncte vitale pentru o femeia-împeratésa : ântâiu : sè pastrezi religiositatea, càci totu lucrulu ce nu are radecina în fundamentulu credintiei si nu e proptitu pe stêlpíi temerii de Ddieu, nu are statornicia, ci duréza numai pâna când izbucnescu pasiunile din fundulu ânimei omenesci ; alu doilea : tîêne minte ce dice Tertulianu : „în trasurile feçiei tale sè se reglîndeze simplicitatea nobila, pe fruntea ta sè stralucésca sfiél'a sânta, ochii tei sè aiba farmeculu cersescu alu blândetiei, vestmintele tale de tóte dílele sè fîa catiféu'a umilintiei si purpurulu sfielí !

— Apoi mai voiescu sè sigilati voi ambii actulu cununiei vóstre, prin dóue acte asemene demne de împeratu si împeratésa, — adause Pulcheria dupa o mica pauza.

— Voiesci tu împerate ! sè dai codicele legilor în publicitate ?

— Voiescu.

— Deci pune-te si scrie ce-ti voiu dictá !

Si Teodosiu s'a pusu la més'a de scrisu. Éra Pulcheria dictá : „Eu, Teodosiu II, împeratu alu Romanilor, numescu prin acést'a o comissiune de 16

membrii, că examinându codicele alaturatu, sè se îngriješca de edarea lui.¹⁴⁾

— Éra tu, iubit'a mea Atenais-Eudoxia! acum ai sè-ti plinesci dorint'i a de resbunare a supra fratilor tei ingrati! Acum eşti împeratésa! Voiesci?

— Eu, la sfatulu teu, o! înalta Augusta, i-am iertatu, si acum nu pricepu vocea ta, de si nu me îndoiescu de bunavoint'ia ta, — respunse Atenais frapata.

— I-ai iertatu, dar nu ai luat izbênda deplina. Voiesci a te resbunâ cu resbunare crestinéscă?

— Ori ce-mi vei demândâ, iubit'a mea Augusta, voi face!

— Siedi dara si scrie: „Eu Atenais-Eudoxia, împeratés'a Romanilor, numescu la voi'a pré înalta împeratului si soşului meu Teodosiu II, pe fraşii mei senatori cu locuint'ia în Rom'a cea nouă.“¹⁵⁾

— Eşti multiamita? — întrebâ din nou Pulcheria.

— N'am cuvinte sè esprimu simşiemintele mele, încâtu admiru întieptiunea si bunatatea ta.

— Vedi, acêsta e resbunarea crestinéscă.

Pedro sermanulu, cine s'a bucuratu mai tare decâtu elu, prindiêndu de veste, că elu va duce decretulu la Atena! Éra când se mutara din resiedint'ia Pulcheriei, si elu siediêndu că si cameraru alu împeratéssei, pe capra lângă cocierulu împeratésescu, în carut'i a care ducea la palatulu împeratésescu pe nou'a parechia casatorita, elu Pedro, nu putea sè nu faca din capu, nevenindu-i la socotéla o asiâ schimbare repede a lucrurilor.

VI.

Traditiunea familiara.

Pâna aci au cursu totu bine. Si are înca sè mai urmeze totu bine. Cine ar si cugetâ la turburarea unei casatorii asiâ de nimerite? Unu Teodosiu, placutu, onestu, curatu, cum ni-lu descrie istori'a. O Atenais-Eudoxia sfîosa, frumôsa si culta.

Înr'unu decnrsu de cinci-spre-diece ani, numai fericirea a înfasuratu aceste două ânimi. A întievnitu totusi câte odata, câte unu evenimentu, ce a produsu întristare în înalt'a familia împeratésca, cum se întempla de comunu si cu altii; dar urmarâ si evenimente de bucuria, cari sustiênunga ecuilibrulu fericirii.

Pulcheria a atinsu mai de multe ori cuvintele „traditiune familiara“, si acum a sositu timpulu potrivitu că sè se esplice, de si cu parere de reu, şciindu că va produce ôre care mahnire, mai alesu la Teodosiu. Detorint'ia de fiic'a i-a impusu acést'a.

— Iubittii mei, — dîse ea în dîlele urmatôrie, când Teodosiu cu tiner'a sa nevêsta se aflâ în visita la dên's'a, — am unu secretu sè vi-l descoperu pe care pâna acum, afara de spiritualulu numai eu l'am curôscutu, si-mi zace că o pétra pe inima, si asiu dorî prin voi sè mi-l usiorezu.

— Binevoiesce a ni descoperi acelu secretu, bun'a nôstra Augusta; nu ni va paré greu ori ce sacrificiu, numai sè te multiamimu, — respunse Eudoxia.

¹⁴⁾ Comissiuinea de 16 a lucratu 3 ani, si l'a edatu în 16 tomuri; 5 drept. civ., 11 drept. publ., edându-se si publicându-se si la apusu si la resaritu în 18 febr. 433. Cantu. Totu acolo.

¹⁵⁾ Cantu Caesar. Totu acolo.

— Ioanu Chrisostomu, a fost unulu din acei principii bisericesci, care a pastoritu biserica cu mare demnitate, si a aপরatu curatieni'a credint'iei, cu elocintia rara, combatêndu vituriile fara privire la persôna.

— Am cetitu din omiliile lui, si multu l'am admiratu, — intrerupse Atenais-Eudoxia.

— Elu a avutu multe nepastii, chiar cu dulcea nôstra mama, asiâ dara? — întrebâ Teodosiu.

— Tocmai aci e ascunsu secretulu meu. Departe sè fia de mine sè acusu pe dulcea nôstra mama, dar trebue sè spunu adeverulu, că ea n'a priceputu din destulu pe acelu sântu. Doue pecate stramosiesci i-au înecatu simşiemintele cele mai bune, că spini semênt'ia cea buna. Lussulu si lacomi'a. Acést'a e caus'a, că eu am îmbracatu velulu calugariei, că sè potu şterge în lacrimi smintele ei!

Ací nu se putu rabadâ a nu lacrimâ Pulcheria, si a nu-si ascunde faci'a în pâlni, suspinându adâncu.

Pe trasaturile tinerilor casatoriti înca se înfaşisâ mahnirea, mai cu sêma ânim'a de fiu a lui Teodosiu, începû a bate mai tare.

— Pentru aceea vi recomându vóue religiositatea si simplitatea, si aপরarea bisericesci, căci „înfricosiatu lucru este a cadé în mânilé lui Ddieu celui viu.“ Mam'a cu acele pasiuni s'a facutu pregonitôrea celui mai bravu archireu. Ea s'a facutu nedrépta, ocupându mosi'a unei veduve, si în locu de a se plecâ vocei divine din gur'a lui Chrisostomu, carele i-a descoperitu pericululu sufletului, facêndu alusiune la Iezabela din testamentu vechiu, a facutu, de acelu sântu a muritu în esiliu, în Armenia, unde se afla îngropatu în Concussu.

— Apoi ce avemu noi sè facemu pentru mam'a nôstra, iubita Pulcheria? — întrebâ Teodosiu cu durere.

— Cá sè vedeti si sè ve convingeti de urmările triste la cari e espusa mam'a si dupa mórtea ei, venitî cu mine în cript'a familiara!

Si dicêndu aceste se sculâ, si cautându cheile criptei, se departâ cu ei pe usi'a cea mica, în palatulu împeratésescu, de unde toti trei cu caruti'a, au trasu la biserica SS. Apostoli, în care deschidiêndu o usi'a de feru de a stâng'a altariului, se scoborira cu o lumina aprinsa în cripta.

— Ací éta vedeti sânt remasîtlele pamêntesci ale marelui Constantinu, ale marelui Teodosiu, ale tatalui nostru Arcadiu, — începû Pulcheria aretându la trei cosciuguri puse pe unu catafalcu lângă olalta, — éra aci . . . oh! aci cine zace! . . . Lacremile înundându-o, nu putu sè rostésca numele, numai prin unu gestu alu mânei, dete semnu tinerilor sè îngenunchieze cu ea, naintea cosciugului. Oh! préîndurate Ddieu-le! iérta mamei nôstre!

Si mai multu nu dîse, ci plecându-si faci'a pâna la pamêntu, suspinâ adâncu.

Teodosiu si Atenais-Eudoxia înca erau fórte patrungi, de si înca nu sciau deplinu caus'a durerii Pulcheriei. Ei, dupa pugine minute se redicara, si prinsera a redicâ si pe Pulcheria, care erâ de totu înfrânta. Atenais observâ, că cosciugulu din naintea lor tremura catinelu, si începû a se înflorâ.

— Alinéza-ti durerea, multu iubit'a nôstra, si sè mergemu de aici, din acestu locu plinu de întristare! Ôre de ce tremura acestu cosciug? — întrebâ Atenais.

— Tocmai pentru aceea v'am adusu aci, cá sè ve convingeti, — response Pulcheria dupa ce si-a ștersu lacremile, — si acuma sè ve descoperu însemnatarea tradițiunii!

Tinerii începura a o privi cu atențiune încordata.

— Când a muritu Ioanu gura de auru, esilatu de mam'a, în momentul vieții sale celu din urma a dîsu: „În cartea vieții e scrisu; famili'a lui Teodosiu se va stinge în curêndu.“ — Era când a muritu mam'a Eudoxia, mi-aducu aminte, cá stringêndu-me la brațele sale, mi-a șoptitu: „Roga-te pentru mine, si me împaca cu Ddieu!“ Acum dara pricepeti mai bine caus'a pentru care am abdîsu lumei, si dorint'ia mea cea mai sânta este, cá sè împacu pe mam'a cu Ddieu, dóra se va îndurá si va abate sentint'ia cea de mórte rostita de acelu sântu, si va sustîene famili'a nóstra.

Dupa o scurta pauza érași continuá:

— Din momentul depunerii acestui cosciugulu mamei aci unde lu-vedeti, pâna astadi, aprópe de 30 ani, totu asiá tremura remasitiele mamei. Multu m'am rugatu lui Ddieu sè încete acestu tremuru, si nu demultu, la aparint'ia ta iubita Atenais, mi-a venitú cá o inspirațiune mai înalta, sè transpunu mósțele sântului Chrisostomu din Concussu în acést'a cripta, cáci atunci dóra ar încetá tremurulu, si dóra sacrificiulu meu fiindu primitu la ceriu, se va delaturá si cealalta sentint'ia. Pentru acea, la dorint'ia ferbinte a Atenais-Eudoxiei de a caletori la locurile mai principale si anume la locurile sante, iubite Teodosiu, vei plecá cu dênș'a în caletoria numai decátu, si sè cautati a aduce mósțele sântului din Concussu în Armenia. Acést'a e rugarea mea cea mai mare catra voi.

Asiá s'a si întêmplatu. Teodosiu s'a gatatu de caletoria. Mai întâiu a aretatu soției sale tóte raritátile Constantinopolului. La tóte aretá ea interesarea cea mai mare. În Constantinopolu erau patru-spre-diece biserici, si totu atâte palate mari; patru basilici pentru senatu; cinci-dieci si dóue portici cu curti si gradini; dóue teatre; optu calde publice si o suta cinci-dieci si trei private; pe tóte le întrecea octogonulu — unu edificiu grandiosu în optu unghiuri — séu academi'a în care siese-spre-diece profesori propuneau tóte sciintiele timpului de atunci; apoi Hipodromulu în care totu ce a fost în imperiu mai raru, s'a însiratu: statue, dîei, eroi, obelișce, tripodiu delificu, spollo, musele heliconice, dîn'a Rhea, si altele.

Tiner'a parchia calariá serios lînga olalta, visitându tóte cele mai sus însirate. Numai Pedro, care li urmá asemenea calare, avea nespusa bucuria. În Hipodromu a datu pinteni calului seu, fugindu cá unu narodu, cá sè-si satisfacá dorint'ia din 30 maiu an. tr. Fidelitatea lui Pedro si naivitatea lui, i câstigará si ânim'a lui Teodosiu, si pentru acea lui i erá permisú ori ce.

În Hipodromu s'a vedîutu Atenais-Eudoxia într'o lume nóua, de si fórte vechia. Cu mare interesu întrebá de tóte.

— Acést'a ar fi tripodulu Pithiei din Delfi? — întrebá ea stîndu naintea unei colonne împletite din trei sierpi gigantice de feru?

— Da, — response Teodosiu, — cei trei sierpi au fost cele trei picioré ale columnei.

— Pe acestu tripodu se suiá dara Pithia si spu-neá oraclele?

— Asiá este.

— Cum s'a nimicitu acea institutiune!

— Prin lumin'a creștinatâții.

— Dar ruin'a acést'a grandioșá, ce a fost? — întrebá Atenais-Eudoxia, apropiându-se de biserica Sofiei.

— Acést'a e biserica Sofiei, edificata de marele împeratu Constantinu si dedicata întieptiunei eterne divine.

— Si pentru ce e ruinata?

— Se scie, cá marele împeratu a pripitu edificarea dupa dorint'ia sa infocata, de a vedé tóte terminate în scurtu timpu, si la unu cutremuru de pamêntu mai târdîu temeliele cupolei grandioșe, nu au avutu destula taría sè împedece ruinarea.

— Si de ce nu o restaurezi tu împerate?

— Oh! iubit'a mea! Cea mai ferbinte dorint'ia a mea ar fi acést'a. D'ar în timpurile aceste critice, când cu arm'a în mâna, si desu si cu bani scumpi, tre-bue sè ne apermá marginile împeriului de imbuldirea barbarilor, nu se póte inca.

— D'ar asiá dara cá tu o vei restaurá când vei puté?

— De buna séma, cu atâtu mai vêrtosu, cáci tu voiesci.¹⁶⁾

Si asiá mai departe. În caletori'a lor au atinsu mai întâiu locuite sante din Ierusalimu. Aci a lasatu Teodosiu sè dispuna împeratés'a dupa voi'a ei, marierea si largirea ospitiului santei Elene, de la mormêntulu Domnului.

Sermân'a împeratés'a! Ce bine a facutu! I va trebuí óre când!

În Antiochia a lasat'o Teodosiu a tiêne cuvêntare stralucita de pe tronu, catra Senatu, si a le promite largirea zidurilor cetâții, si restaurarea scaldelor publice, ce s'a si têmplatu. Era cetatea i-a redicatu statua, titulându-o „Augusta.“

Pe totu loculu a deșteptatu admiratiune, cu sciint'ia ei înalta si cu farmecatórea-i frumsetia.

În urma s'a întorsu la Constantinopolu, aducêndu cu sine din Concussu mósțele sântului Ioanu Chrisostomu, spre marea mângaiere a Pulcheriei, cáci în clipél'a când s'a depusu acele în cript'a familiara, tremurulu Eudoxiei name a încetatu.¹⁷⁾ Te-Deumuri s'a ordonatu în tóte bisericile împeriului. Si Pulcheria începú a respirá mai usóru.

Cea d'ântâiu întristare a tinerei parchi disparú dara.

Acuma urmá o recompensatiune pentru suferit'a întristare. Urmá o bucuria nespusa. Atenais-Eudoxia, frumós'a împeratés'a, deveni mama.

Lucinia-Eudoxia, erá numele clironomei mititice, pe care cum o strîngea la brație, cum o ninerá matusi'a Augusta Pulcheria, se póte întipui.

— Nu-i fecioru, — dicea desu Pulcheria, — dar Dumnedieu va dá si fecioru!

(Va urmá.)

Georgiu Traila.

¹⁶⁾ Numai mai târdîu cu unu seclu sub Iustinianu s'a restauratu, 16 ani adunandu materialu si mai mare, care si astadi sta are 9 cupole, cea mare cu 115 urne diametru, pe patru pilastri colosali, cealalte pe arcuiri de colonada cu 107 colonne de marmore albu, porfiru, granitu verde. — Astadi Aja Hogia turcesca Cantu. Ib.

¹⁷⁾ Vedi viet'ia S. Ioanu Chr. în sinaxariulu de la 13 novembre.

S A L O N U .

Conversare cu cetitórele.

— *Serbarea Alecsandri.* —

Sântele serbatori ale Rusalilor trecura, dar ele ni lasara în memoria o suvenire sublima, amintirea unei fericiri mari.

Multi ani s'au stracoratu în valurile eternităţii de când natiunea româna nu s'a bucuratu de o serbatóre atât de frumoasa; multi ani au disparutu, de când ânim'a româna n'a palpatatu sub impressiunea fericirii.

Rusalile din anulu curentu oferira natiunii nóstre acésta ocaziune de multu dorita.

Aceste serbatori acuma n'au fost numai o festiuitate a religiunii, ci totu-odata si nişte dile mari ale natiunii. Spiritulu sântu nu s'a pogoritu numai în biserica, ci si în ânim'a unei natiuni întregi.

Asiá dara acést'a a fost o serbatóre dupla: bisericesca si natiionala. Biserica a avutu serbarea ei îndatinata; ér natiunea serbatori unu evenimentu care nu s'a mai ivitu inca în viét'ia ei, unu mare evenimentu literaru, unu admirabilu triumfu câstigatu pe câmpulu muselor.

Natiunea româna, orfan'a fiica a gintei latine, ingenunchiata în pulvere de sórtea nemilósa, strivita de suferintele suportate în sírulu secolilor, hulita, despretuita si insultata de toti duşmanii ei reutaciosi: de odata s'a sculatu în picioóre cu demnitate, si-a innaltiatu cu mândria fruntea plecata în jos si lantúurile întunericultui cadúura de pe membrele sale; privi în giuru de sine cu ochii ei plini de focu, si sub greutatea acestor sagete fulgeratóre duşmanii se pitulira; începù sè vorbésca, si vocea ei sonóra cuceri pe toti, salve de aplause o întimpinara, si gintea latina i dete cu placere cunun'a învingerii.

Fét'a de imperatu, din sublimulu toastu alu dlui V. Alecsandri, perduta în cenuş'a caminului, remasa în uitare, dupa triumfulu pe câmpulu luptei, începù a întielege, cà este de vitia vechia si s'a dusu sè caute palatulu si famili'a regala. L'a gasitu si a întratu: „Unu singuru cuvântu a disu si indata surorile sale au recunoscutu, dupa chipulu ei celu nobilu si împératescu, cà a întratu o sora, si atunci tóte au stríns'o în braçe si au disu: De acum înainte esti suror'a nóstre si vei fi totu asiá de sus cá noi!“

E bine, póte sè fia vr'o bucuria mai mare, vr'o fericire mai nalta, vr'o serbare mai sânta: decát aceea când o fiantia persecutata de sórte, lipsita de placerile lunei, ratecindu pe calea vietii, în fine isi regasesce palatulu parintiescu? Când o natiune strivita, umilita si insultata, se deştepta si serbéza renvierea sa?

Acésta reîntrare în palatulu stramosiescu, renvierea natiunii, fu marea serbatóre a nóstre, pe care o serbaramu de odata cu Rusalile. Si n'au conturbatu fericirea nóstre nici constelatúunile politice fórté amenintátóre, càci întemple-se ce va voi sórtea, rapésca tirani'a ingrata unu petecu de pamântu românu, natiunea româna totusi nu va perí, càci nu piere natiunea aceea, care câstiga învingere pe câmpulu spiritualu.

Si în aceste mari dile de bucuria, tóta recunos-

cinti'a, tóta stim'a si totu devotamentulu ânimelor române s'a concentratu în persón'a acelui nemuritoru barbatu, care a produsu natiunii sale acésta mare serbatóre, care a câstigatu la Montpellier cunun'a de inmortalte pe fruntea natiunii nóstre, si care — precum spune cu modestia — întelindu în cale pe fic'a de imperatu, i-a deschisu us'a palatului.

Am cetitu si vedútu cu bucuria sublima tóte aceste manifestatúuni ale entusiasmului. Am simtútu o fericire cerésca, vedúndu, cà natiunea — sciindu sè cumpenésca important'ia acestui actu — apretieşce cu asiá nalta însufletóre meritele unui mare fiu alu ei; càci valórea intelectualu a unui poporu atérna de la gradulu în care acést'a scie sè stimeze pe barbatii sei bine meritati.

A fost sublimu acestu entusiasm! În mine elu a inspiratu bucuria dupla: ântâiu pentru cà am vedútu manifestarea recunoscintei datorite, si a dóu'a — pentru cà acestu entusiasm imi parea a inauguré o epoca nóua în viét'ia nóstre literaria. O voce interna imi síoptiá, cà natiunea care în asiá mare mesura se scie însufletú pentru unu triumfu literaru, simte important'ia unei literaturi si e gata sè-si dea totu concursulu, sè-i aduca chiar si sacrificie, numai cà ea sè póta traí, sè póta înflori.

Si imi place, vreu sè credu, cà acésta inspiratiune interna a meá nu este amagitóre. Trebuie sè credu acést'a, pentru cà de cumva nu ar fi asiá, totu entusiasmulu n'ar avé bas'a sa reala, ci ar probá numai atât'a, cà si acuma ni mai place înca numai însufletóre esterna, iubimu vorbele mari, declamâmu sonorú, dar apoi de pe terenulu faptelor ne cam retragemu.

Déca aruncâmu o privire în trecutul literaturii nóstre, vedemu, cà amu avutu si noi destui barbati înzestrati cu ingenú d'a produce lucrári demne d'a naltia prestigiulu natiionalu. Au si lucratu multi cât au pututu. Si care li-a fost resplat'a? Indiferenti'a generala pâna ce au traitu, si divinisarea dupa mórtea lor.

Bietulu Sincai a fost silitu sè pórté în desagi opulu seu, sè pribegésca dintr'unu locu în altulu, si numai dupa mórtea sa vini recunoscint'ia natiionala a-i incununá memori'a.

Andrieu Muresianu trebui sè-si umilésca innaltulu spiritu în cancelari'a unui guvernú biurocraticu. — „Destépta-te Române!“ resuná din munti în vâi, producéndu pretotu-indene entusiasmú: dar nimene nu s'a gânditu la usiorarea sortii poetului.

Dimitrie Bolintianu n'a reesútu a-si puté aduná atátia abonanti sè-si fi pututu tiparí operile, apoi a muritu în miseria: dar dupa mórtea lui dicemu toasturi în memori'a lui, îl divinisâmu . . .

Si asiá mai departe . . .

Ar fi fórté durerosu, de cumva si serbările si entusiasmulu în onórea dlui Alecsandri în urma s'ar reduce numai la câte-va toasturi înflorilate, la câte-va declamatúuni patetice, dupa cari publiculu românescu ar trece éraşi la ordinea sa de dí, adeca la indiferentismulu seu de pân'acuma. Prin acést'a elu s'ar blamá fórté, càci ar probá, cà nici acuma nu este capabilu de fapte serióse, cà nu posedé adeverat'a cultura, si cà i lipseşce chiar si consciinti'a demnitatii sale natiionale.

Nu este de ajunsu numai a ne entusiasmá, ci trebuie s'aducemu si sacrificie materiale, déca voimu cá

entuziasmulu nostru sè nu remâna o vorba gôla. Déca toti cei ce au luat parte la acèsta serbare generala, si-aru fi cumperatu si câte unu esemplaru din operile poetului serbatoriu, faceau unu mare serviciu materialu — nu autorului, care n'are trebuința de ast'a, ci — literaturii naționale.

La alte natiuni mai înaintate în cultura, cu asemenea ocațiuni, se vëndu sute si mii de esemplare din lucrările autorului. Ar fi interesantu sè ne spuna librării nostri, déca din incidentulu acest'a au vëndutu unu singuru esemplaru din operile dlui Alecsandri? Eu unulu sciu orasie întregi, de unde marele nostru poetu a primitu depesie si adrese de felicitare, unde inse indesiertu ai cautá vr'unu singuru esemplaru din operile sale, si unde unii gratulatori nici nu le-a cetitu.

E bine, unu entuziasmu astfel întemeiatu firește că nu pôte sè aiba durata lunga, căci nimica nu pôte sè remâna stabilu în internulu nostru, de cumva n'are radecini în ânima. Spre norocire inse casurile însirate de mine sânt esceptionale. Cele mai multe familie române culte au în bibliotecile lor operile dlui Alecsandri, le citescu, le cânta si se delectéza în frumseti'a lor.

Dorescu că ele sè nu lipsésca de felu nici din o casa româna. Atunci va esprimá publiculu mai evidentu stim'a sa pentru laureatulu nostru poetu. Atunci va probá, că entuziasmulu seu este seriosu si eternu.

Ioșif Vulecanu.

Junialulu-pienicu românescu din Aradu,

care a fost anunțiatu pe luni'a Rusalielor în padurea mare, pentru caprișulu timpului trebuî amênatu pe joi'a trecuta la 20 l. c. când apoi cu atâtu mai bine a reesîtu petrecerea.

Dîu'a a fost dintre cele mai frumoșe dîle de véra. Conformu programei statorite, dîu'a întregá erá sè fia destinata petrecerii, dar înainte de amédi numai puține familie au grabitu la frundi'a verde, cari inse eramu adunati ne-amu aflatu distragerea cea mai animata în excursiuni printre arborii seculari ai padurii, prin jocuri, cântece si glume, la accentele micului orchestru musicalu alu teologilor nostri, care a facutu voia buna publicului pâna la sosirea negrilor.

La 1 óra ne-amu pusu la més'a întinsa, fiindu serviti de matrónele nóstre cu ospitalitate amabila si franca, cum numai în verdétia poti aflá. Atâtu in decursulu prândiului, la care n'au lipsitu nici toastele pentru meseni, câtu si dupa prândiu se întreceau trasurile cari aduceau publiculu la petrecere.

La 2½ s'a inceputu dantiulu cu „Ardelean'a“ si numai decátu s'a schimbatu colórea societății. Tinerimea in jocu, betránii la mésa în conversatiuni asupra „greutății timpului.“

Damele pe cari reportoriulu le cunósce dintre cele de față sânt urmatóarele:

Dómnele: Missiciu, Filimonu, Efticiu, Nicóra, Popoviciu (adv.), Russu, Dogariu, Ghibu, Stanescu, Bocsianu, Paguba, Petroviciu, Mihailoviciu, Adamu.

Domnișórele: Dogariu (2 surori), Olga Efticiu din Pecica, Romanu, surorile Russu, surorile Tiaposiu, Bocsianu, Sêrbu, Jorgoviciu, surorile Maria,

Hermina si Olga Mihailoviciu, surorile Mila si Hermina Telecianu, surorile Hermina si Otilia Prodancoviciu, Helena Gruiciu, Antonoviciu. Cu deosebita placere priviamu la generatiunea mai crudetiá din sexulu frumosu; éta si o cununa de pupi de rose: Coconitiéle Petronella si Georgina Missiciu, Hersilia Nicóra, Elisa Efticiu, Bocsianu, Angela Petroviciu, Valeria Papiu.

Petrecerea a duratu pâna târdiu sér'a, de la care n'a lipsitu nimicu ce pôte deschide inim'a omului spre desfetare. Catra séra s'au sufucatu si betránii la jocu, fiindu aplaudati de cei mai tineri. Mesele încarcate de tóte bunatătile gastrice aru fi ajunsu la trei sate.

Când s'a întunecatu de totu, ne-amu luat adiuulu de la codrii, urcându-se cei mai slabi de picióre în trasuri, éra cei mai vêngiosi, cu membre oticlite românesci ne-amu grupatu formându unu conductu frumosu, si apoi în frunte cu music'a si la lumin'a faclelor, amu pornitu catra orasiu totu cântându.

În fine am sè observu, că petrecerea ast'a a avutu unu caracteru puru naționalu, din adinsu astfel arangiata.

Au luat înse parte si unele familie sêrbe, cari — fiindu că sânt puține în Aradu si nu potu arangiá petreceri între sine — se simtu fórté bine în societatea nóstra, si afara de aceea parte au legaturi cu români, parte sciu vorbi bine limb'a nóstra; deci atragerea lor în societatea românesca nu detrage nimicu din nimbulu petrecerii si e întimpinata de simpatii reciproce.

Ah! de s'ar întielege la Berlin Bratienii cu Gorgiacoffii asiá precum se întielege tineretulu românu cu celu slavu din Aradu!

Georgitia.

Literatura si arti.

✓ **Dlu M Pascaly**, precum aflám din București, în vér'a acést'a nu va puté vini cu trup'a sa dincoace de Carpati, unde erá așteptatu cu atát'a doru, — ci va remâné la București, unde va deschide unu teatru de véra în gradin'a Guichard.

✓ **Alecsandri serbatu în teatrulu din Iasi.** Directiunea teatrului naționalu din Iasi a crediutu de a sa datoría sè-si esprime si dên's'a devotamêntulu față de marele nostru poetu încununatu de gîntea latina. Spre acestu scopu a datu o represintatiune de gala, care — precum ni spune „Stafet'a“ — de si o plóia torențiala acoperiá stradele, a reesîtu bine. Scen'a erá splendidu decorata cu buchete de flori, stindarde naționale, între cari se aflá portretulu poetului, a supra caruia doi genii tîneau o cununa cu inscriptiunea: „Recunoscintia poetului.“ Imnulu Românei s'a cântatu dintre culisse, dupa care din ambele parti ale scenei esira câte doi artisti si dóue artiste, depunându cununi pe pedestalulu tabloului. Apoi se represintara dóue piese de Alecsandri, si la fine se cântá „Cânteculu Gîntei Latine.“ În timpulu represintatiunii s'a împartitu o poesía a dlui D. Gusti. Poetulu serbatoriu a fost invitatu a luá parte, dar fiindu obositu, nu puté sè împlineasca acésta cerere.

Biserica si scóla.

✓ **Unu non professoru din limb'a româna.** Înregistraramu cu bucuría in lun'a trecuta, că doi ênsi

(dnii Ciocanu si Goldisiu) facura la universitatea d'acece esamenu professoralu, avendu cá studiu *principalu* limb'a româna, — ér alu treile (dlu Petroviciu), facendu doctoratulul în filosofia, si-a alesu cá studiu secundariu si limba romana. Acuma simtîmu o noua placere, cá si de la universitatea din Transilvania, din Clusiu, înca putemu adauge unu casu : dlu Ioanu Lazariciu, professoru la preparandi'a din Deva, a facutu la 'ncea universitate esamenu professoralu, avendu cá studiu *secundariu* si limb'a româna.

Statistic'a scólor în dieces'a Aradului pe anulu 1877 se înfacisîtza în urmatórele date, pe cari le reproducemu dupa „Biseric'a si Scól'a“ : Districtulu consistoriului din Aradu are 18 inspectorate cu 304 comune, 359 școli; copii de șcôla de la 6—12 ani 16,848 sexu barbatescu si 15,758 sexu femeiescu, la olalta 32,606 copii de ambe sexe; copii de șcôla de la 12—15 ani 6,867 sexu barbatescu si 7,648 sexu femeiescu, la olalta 15,515. Dintre cei de la 6—12 ani au cercetatu șcól'a regulat 9,668, neregulat 6333. Dintre cei de la 12—15 au cercetatu șcól'a regulatu 2707, neregulatu 1352. Numerulu invetiatorilor e 359, între cari cu esumenulu de calificatiune sânt 208, cu preparandia 108, cu alte pregatiri 33. Districtulu consistoriului din Oradea-mare are 8 inspectorate cu 294 comune, 249 școli elementare cu 208 invetiatori, între cari cu esamenu de calificatiune sânt 42, ér 166 fara esamenu. Copii de șcôla de la 6—12 ani sânt 8188 sexu barbatescu si 7073 sexu femeiescu, la olalta 15,261; dintre acestia frecventéza șcól'a 4837 copii de ambe sexe. Copii de șcôla de la 12—15 ani sânt 3643 sexu barbatescu si 3348 sexu femeiescu, la olalta 6991, dintre acestia frecventéza șcól'a 672 copii de ambe sexe. Reasumându cifrele statistice ale copiilor de șcôla peste totu, în dieces'a Aradului sânt 70,373 copii de șcôla, dintre cari frecventéza șcól'a regulat si neregulat 26,669, ér restulu de 43,704 nu frecventéza șcól'a de felu.

Duminec'a sê fia sânta. Societatea internaționala, întemeiata cu scopu d'a nisui, cá diu'a de Dumineca sê se tiêna sânta, a scrisu unu concursu cu premiu de 2000 franci pentru cea mai buna lucrare, care în forma enaratóre sê ilustreze urmárele repausului de dumineca în privintî'a morala, religiósia si materiala. Acést'a se întâmpla în Genev'a elvețiana. Apoi mai dica cine-va, cá în republica piere religiozitatea?

La institutulul românú ort. pedagogicu-teologicu din Arad se receru înca trei profesori, unulu pentru sciintiele matematice naturale, altulu pentru cele pedagogice, si alu treilea pentru cele teologice. Salariulu anualu e de câte 1000 fl. la unu postu; înse numai de la 1 januariu 1879 înainte, iér pâna atunci salariulu anualu este totu celu vechiu de 960 fl.

Sinodulu vechilor catolici, întrunitu la Bonn, a otaritu, cu 75 voturi în contra 22, cá oprirea dreptului canonicu, care interdice preotilor casatori'a, nu constituie la vechii catolici nici o pedeca la casatoriya preotilor, nici o pedeca la administrarea si la îngrigirea sufletelor de catra preotii însurati.

Societati si institute.

Societatea limbelor romanice, precum amintiram, va tiêné sesiunea sa din 1879 la București. La invitatiunea, ce dlu V. A. Urechia a adressatu Societáții, a sositu din Montpellier acestu respunsu :

„Trebue sê ve spunu, cá depesi'a dv. a fost primita de latinii întruniti la Montpellier, cu simtîemintele celei mai vii simpatii si cu unu adeveratu entusiasmu. Amu fost fericiti, cá talentulu ilustrului vostru Alecsandri ni-a datu ocasiunea d'a încununá p'unu poetu alu acestei viteze națiuni române, care lupta de atâte secole pentru civilizatiunea latina si pentru libertatea sa. Urările nóstre se ndrêpta catra dên's'a, si sperámu pentru ea unu mai bunu viitoru. Primimu invitatiunea vóstra fraterná. În septembrie 1879 avemu credint'a, cá delegatii din tóte țierile latine ale lumii vor proclamá, pe țiermulu Danubiulu, cá rass'a latina e mândra de Români'a. Baron de Tourtoulon.“ În curêndu se vor luá mesuri la București spre a se formá comitetulu congressului latinu din septembrie 1879.

Academí'a científica unгурésca tinu adunarea sa generala la 16 I. c. Înainte de sîdinti'a publica se alesera membrii noi. Principele de coróna Rudolf fu alesu membru onoraru. Din raportulu secretarului aflámu, cá fondulu academiei în anulu trecutulu — prin contribuiuri — s'a sporitu numai cu vr'o 1000 de florini.

„Auror'a“, societatea de împrumutu si pastrare în Naseudu, va tiêné adunarea sa generala la 14 jului st. n. în Naseudu.

Ce e nou ?

Dlu Vasile Alecsandri este în continuu întinpinatu cu ovatiuni din tóte pârțile. În urm'a propunerii dlui Gusti, consiliulu comunalu alu Iasilor a hotaritu, cá strad'a Sft. Ilie, care duce la universitate, si în care s'a nascutu laureatul poetu, sê se numésca de acuma înainte „Strad'a Alecsandri“; apoi totu acelu consiliu a votatu 5000 franci pentru facearea bustului poetului, care se va depune în aul'a universitáții, si i-a conferitu cetatiení'a de onóre. Totu în Iasi s'a datu o represintatiune teatrala, din alu carei vinitu este sê se faca portretulu bardului nostru, spre a-lu pastrá cá amintire în foisiorulu teatrului mare din Iasi. La București — precum ni spune „Press'a“ — unu frumosu album se încarca de subsemnatura între cetatienii de tóte conditiunile ai capitalei, cu urmatórea inscriptiune : „În memori'a victoriei culesa la Montpellier de poetulu Vasile Alecsandri. 1878, juniu. București.“ Acestu album se va presintá poetului la Mircescu de catra o comisiune.

Diet'a a desbatutu si votatu proiectulu de lege pentru datorí'a de 80 milióne. Opositiunea a încercatu înca odata a resturná celu pușinu acestu din urma obiectu alu pactului dualisticu cu Austri'a, cei mai de frunte ómeni ai ei întrara în aren'a luptei, dar însedar; guvernulu a învinsu cu majoritate de 58 voturi. Deputatii români votara astfelu : cu guvernulu : Antonescu, Balomiri, Cziple, Ioanoviciu, Mihali, Misiciu, A. Papp, Romanu, Szerb, — în contra : Nistor si Stupa, — n'au fost de față : Borlea, Cosma, Doda, Gurbanu, Hodosiu, G. Popu. Diet'a se va închide séu la finea lunei curente, séu la începutulu celei viitoare. Alegerile nóue vor fi în lun'a lui augustu.

Congressulu lucra în secretu, si astfel nu se pré tracóra în publicitate vr'o scire autentica. Totu ce pare a fi siguru din decisiunile de pâna'acuma, este, cá puterile s'aru fi învoitu, cá Bulgari'a sê se estinda pâna la Balcani; partea de din colo va remané a

Turciei, care va avé dreptulu sè faca întariri în Balcani.

Regin'a Belgiei a sositu la Budapesta si pe-trece de câte-va zile la frate-sau, arhiducele Iosifu, pe insul'a Margarita. De acolo regin'a va merge la fic'a sa, principess'a Koburg, care acuma se afla la tiera, așteptându acolo indeplinirea unui evenimentu familiaru îmbucuratoru.

Imperatés'a Russiei a tramisu Dómnei Românilor, împreuna cu o scrișóre autografa, „Crucea Roșia“, instituita de imperatulu Russiei. Remiterea s'a facutu la palatulu de la Cotroceni prin consululu generalu alu Russiei.

Turcofilii pacaliti. Dilele trecute sôsî la Agria o depeșã, în care se anuncia, cã diplomatiî Turciei tramisi la Berlin au sè tréca prin Agria, deci sè li se faca o primire cordiala. Acésta depeșã alarma totu orasiulu, si pe când trenulu sôsî, mii de ómeni așteptau la gara. Ântâiu se coborî „Ciatar bey“ si dupa elu unu altu individuu, pe care Ciatar il recomanda astfel: „Esceleni'a sa Resid pasia.“ Entusiasmulu fu mare, si unu advocatu voi sè-lu salute françozeșce, înse Ciatar grabi sè faca cunoscutu, cã Esc. Sa nu scie decãt numai turceșce si sêrbeșce. Acésta produse suprindere, cãci nimene nu-si putea esplicã, cum unu diplomatu sè nu scia françozeșce? Cu tóte aceste întrarea triumfala si banchetulu se tînura. Sub decursulu banchetului înse se ivi prefectulu poliției, carele între aceste telegrafase la consulatulu turcescu din Budapesta, si postî pe cei doi turci a-si depune uniform'a, de óra-ce ei — în urmarea respunsului primitu de la consulatulu numitu, nu sânt oficieri mai innalti. Se póte intipui confusiunea. Turcii se rentórsera îndata la Budapesta, si aci Ciatar se predele ênsusi tribunalulu criminalu. Se dice, cã elu a fost conditoru la teatrulu poporalu d'aice. Tovarașulu seu e unu suboficieru turcu.

Unu atentatu la Bucuresci. Cetimu în „Românulu“ de la 4/16 junie: Unu fost cassieru de Teleorman, anume Nicolae Vasilescu, fusese condamnatu de curtea de compturi sè platésca niște bani pe cari i delapidase pe când inca erã cassieru. Voindu sè-si resbune asupra celor cari il condamnaserã, s'a armatu eri cu unu revolveru si ducându-se în strad'a Stirbeiu Voda, s'a pusu sè pândésca pe dlu Focsia, membru la curtea de compturi. Când sôsî, Vasilescu trase dóue focuri de revolveru a supra dlui Focsia si il rani la peptu si la spate. Un'a din rani e grea, cãci e fórte greu a scóte glontiulu. Atentatorulu a declarat, cã voiã sè omóre pe dlu Em. Gradișteanu, presiedintele curții de compturi.

Vaporu pe Crisiu. Dilele trecute s'a gatitu în Pest'a-noua unu vaporu, menitu a sustiêné comunicatiunea pe Crisiu între Sarvasiu si Gyoma. Vaporulu e de 75 urme lungu, de 14 latu, si are o masina cu putere de 14 cai.

Tunu nou. Guvernulu francesu a procuratu unu nou tunu, care într'o minuta póte aruncã 80 granate grele de câte unu pundu si cari plesnescu în 24 bucãti. Spre servirea tunului numai doi ómeni trebuiescu.

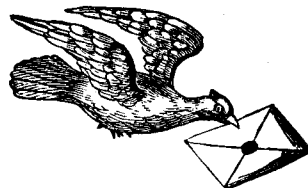
Petroleu mai multu decãt ap'a. În Pensilvani'a (Americ'a) s'a descoperitu unu isvoru, din care pe di curgu 1000 buti de petroleu.

Dlu Armin Laszky, proprietaru de tipografia, de depositu mare de hãrtii si de rechisite de scrisu si desemnu, în Oradea-mare (strad'a vulturelui), anuncia preotimei, cã la dënsulu se afla de vëndiare tiparituri de matricule pentru botezati, cununati si morti.

Unu grecu din Bucuresci, Logositopolos, a taiatu asta ierna în bucãti pe mama sa. Elu fu prinsu si curtea cu jurati din Ilfov a judecatu în marti'a trecuta processulu ucigasiului grozavu. Dënsulu la interogatoru — precum cetimu în „Rom. Libera“ — n'a invocatu alta scusa, decãt cã elu descinde dintr' unu neamu de ucigasi. Tatalu seu, dicesc elu, si-a omoritu soși'a (se vede cã a avutu dóue); unu frate alu seu si-a omoritu soși'a, precum si copiii, si astfel elu a moștenitu unu caracteru sangvinaru. Jurații l'au condamnatu la munca silnica, pe vietia. Amant'a lui a fost achitata.

Sciri merunte. Împeratés'a Russiei a suferitu de friguri, dar acuma se afla mai bine. — Dlu B. G. Popoviciu în Viena fu decoratu cu crucea de cavaleru alu României. — Ministrulu de interne a opritu pe barbieri d'a mai acatiã taiere de arama înaintea prevalielor lor.

Post'a Redactiunii.

Dlui S. P. in Lugosiu. Vom publicã-o în nrulu viitoru, cãci pentru acest'a a sositu târdiu.

Manastirea Varaticu. Sositu-au deja cartile espedate înca în februarie?

Dsiórei E. P. in T-ri. Nrulu cerutu s'a tramisu. Credemu, cã l'ati primitu.

Stiel'a a sositu. Acusi, când vom dispune de spaci.

Finea semestrului primu

apropiându-se, ne rugãmu de onorab. nostru publicu sè binevoiésca a-si rennoi de timpuriu abonamentele, cã sè nu fimu siliti a întrerumpe espedarea foi.

Tiêndu contu de continu'a înmultire a spriginului cu care sântemu onorati, vom scóte „Familia“ si de-acuma înainte de dóue ori pe septemãna, si în semestrulu viitoru vom dá suplimente din când în când la nrulu de joi, si numai de la partinirea publicului va atêrnã cã si acelu numeru sè contiêna **totu-de-una o cõla întréga** cã celu de dumineca.

Pretulu de prenumerațiune remãne celu vechiu însemnatu în fruntea foi nòstre.

➡ Abonamentele se platescu înainte.

➡ Colectantii vor primi dupa 5 esemplare unulu gratis.

➡ La nrulu presinte alaturãmu suplementu de jumetate de cõla, cã despagubire pentru nrulu ce n'a aparutu în joi'a trecuta.

Proprietaru, redactoru respundietoru si editoru : IOSIFU VULCANU.

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. 1878. Calea tieriei nr. 39.